

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

COLLA=||TIONVM SACRA-||RVM LIBRI VIII.

Bredenbach, Tilmann

Coloniae, 1584

VD16 B 7375

35. Quomodo dæmon in specie equitis, quendam Petrum Fischeru[m] inuitauerit ad militandu[m] Pricipi Auriaco, dicens se præfectum duarum cohortium Goesicarum principi militantiu[m].

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52445](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52445)

Pseudomoses iste disparet. dentes, vt miserabilem in modum enatae sustinuerunt: & tandem Pseudomosen illi comprehendere sunt aggressi. Verum perire id minimè potuerunt. Confestim enim disparuit, & magnam suspensionem praebuit perniciosum quempiam dæmonem sub humana specie gentem eam in exitium produci. Proinde multi Iudæorum superstitioni huiusmodio remisso, in Creta Christianam religionem cōstanter susceperunt. Horum innumera pars fuit multitudo.

Multi Iudei in Creta Christianismū suscipiunt.

D. V Vilhel. Lindanus Episcopus Rurem. in lib. de fugiendis idolis cap. 12. Quendam dæmonem in specie equitis, quendam Petrum Fischerium, inuitauerit ad milicandum Principi Auriaco, dicens se praefectum duarum cohortium Gæsiacarum Principum militantium.

CAP. XXXV.

CVM V Vilhelmus Nassouius Auran- princeps Belgium inuaderet, transiens Mosam repulsus copijs regijs illustriss. Duci Albano militantibus, ne in Brabantiam penetraret, in Franciam suas miseras trabeculas cohortes, fame languidas, inedia exhaustas, vndeque ad eum non pauci confugerunt aut perfidia, aut sacrilegij, aut praeda causa. Contigit igitur quendam rusticanæ villæ Merum vico Parochiæ Harten, iuxta Ruremundam famulum in agro suas facere operas.

qui dum quadam victus impatientia rei minimè ex voto succedentis in blasphemias erupit voces rusticis, plebiq̃ue imperitæ, pròh dolor, familiares, accessit eum eques nigro hinnienti, oraq̃ue spumanti vectus caballo, qui post varia promissa in speciem aurea, & ostensa pecuniæ massa magna, illi pollicetur mercedem, modò sese, cui colligendarum copiarum potestas facta esset, in Galliam sequatur principi Auriaco militaturus. Hæc quò maiorem fidẽ habeant, præstiterit pijs atque simplicioribus in CHRISTO fratribus rudiùs simul & copiosius ex actis publicis referre, quæ ita habent.

Anno à natiuitate Domini millesimo, quingentesimo, septuagesimo tertio, vicesima septima mensis Decembris, comparuit personaliter coram Reuerendissimo in CHRISTO patre ac Domino nostro, Domino Episcopo Ruremundensi prouidus vir Ioannes Vischers de Heythuysen in Lyn commorans, & in præsentia Venerabilium Dominorum, D. Officialis *Lyn est pæ-* Ruremunden. & D. & Magistri Gerhardi Me- *gus propè* rani Canonici Ruremundensis, declarauit suum quòdam filium Petrum nomine, tunc temporis habitantem apud Medardum Meister Henrichs, aliàs auff den Berg in Merum sub Parochia de Harten, die Sabbati ante Domini- *Ruremund.* cam. Esto mihi, anni septuagesimi, fuisse profectum vna cum equis & vehiculo ad mōtem Odiliæ, myricam aduehendi causa, & in re-
ss *ditu*

ditu dicti Petri vehiculum fuisse fractū, et
cū reficeret Petrus, ipsi apparuit quidam
equo insidens, atque dicens: Adolefcens re-
que tuum vehiculum, & veni mecum vnus
Goefijs versus Franciam, ego sum prefectus
arum cohortium equitum, tu mihi bene
es, ego satis pecuniarum & bonorum ha-
cui Petrus respondit, quod non, & se de-
proficisci domum, & animaduertens equum
vnam tantum habere aurem, signauit se
crucis, ac statim euanuit prædictus vir
equo. Et postquā idem Petrus vltimus
set profectus, iterum ipsi apparuit præ-
dictus vir, dicens vt prius, cui Petrus respondi-
beo esse domi, quia vesperi debeo esse
alijs adolescentibus in quodam loco, vbi
vocatus, signando se iterum signo crucis: ex-
stente autem præfato Petro cum alijs locu-
tibus Henrici aen gen Valderen, in bono
Merom, audiuerunt quendam sibilantem
postea cū idem Petrus domum rediret, ap-
paruit dictus vir siue spiritus, iterum sibilans
ad cuius sibilum Petrus etiam sibilauit, & ap-
propinquans Petro dixit ei, conscende meo
dorsum mei equi, cui Petrus respondit, ego
bene ibo, & venientes ad domum siue curiam
suprafati Medardi, dixit spiritus Petro, vnde
tubam ibidem existentem, dictam vulgari-
cynen ruep hoeren inflaret, quod ipse fecit
spiritus similiter, & accedentes duo alij adole-
scentes (qui Petrum præcesserant) rogauit

*Demon præ-
fectus cohorti-
um Goefica-
rum.*

*Ad signū san-
ctæ crucis de-
mon his pro-
fligatus fuit.*

runt Petrum, quare ipse tubam inflaret, quibus Petrus respondit, ego debeo conuocare equites, quia incontinenti debemus discedere, & statim trussit spiritus Petrum in quendam lacum ibidem existentem, ex quo ipsum prædicti adolescentes traxerunt, & in equili super manipulum stramineum collocarunt, prope lectum supradictorum duorum adolescentum, ex quo loco prædictus spiritus eum sub equis trahendo, per vnum paruulum admodum foramen in aëra abduxit, ac supra arborem pirum collocavit, & cum dicti duo adolescentes Petrum quærerent, rogauit eum spiritus, cui vis adhærere, & respondit, volo adhærere Domino Deo & huic arbori, & tunc deseruit eum spiritus, multos arboris ramos frangendo: dixit præterea supramentionatus Ioannes Vischer, in fide boni viri, se præscripta ex ore sui filij Petri audiuisse, & quod idem Petrus ab eo tempore vsque ad diem obitus sui non potuerit ferre, quod aliquis iuraret, peieraret, aut malè loqueretur. Actum vt supra.

Me præsentente Egid. Tfunghen, Notario publico ad præmissa requisito.

Hæc ita sese habere non modo pater dicti Petri narrat, sed plerique etiam coloni, qui ex eiusdem Petri narrantis ore audierunt, rerumque gestarum pars non postrema fuere. Equidem his non contentis locum ipsum à visitatione rediens inspexi, arborem illam à stabulo, vnde in eam fuerat euectus, meis dimensus

passibus circiter XXV. colonum villæ, familiares ac vicinos de rei veritate sciscitabant, addentes sese illa nocte, qua Petrus bubulo creptum in arborem diabolus evocasset, postquam nominatim evocasset, atque remissa præstaret admonuisset, audisse cantonem per plateas discursantem, tibiarum sticanas (quas ex salicum corticibus illi lent bubulci & opiliones conficere) nocturnè insistentem, immò & cantilenas rusticanas non satis pudicas, sed illic vulgares, hisque tunc recensitas cantillantem. Ad hæc cum dæmon Petrum in arborem percrepisset, accurrentes socios acclamasse, **Halt euch aen IESVM**, Petre adhaerere domino IESV: respondisse, Ego IESVM dico vobis & arborem, ad quam vocem D. IESV dæmonem eum de arbore dedit præcipitem, & nos meis cum familiaribus, ramis incraasis passim con fractis vidimus. De rei veritate igitur qui dubitat amplius, per me licet locum ipsum adeat: arborem, bubulum, villam requirat: agnoscet historiam hanc esse verissimam, qua dæmonum apparitiones corporali specie ad fallaciam impliciorum velata, non absurdè confutatur.